

BĂSESCU și TĂRICEANU

Două drepte paralele nu se întâlnesc niciodată (*Axiomă a geometriei*)

Gheorghe NEGUȚ

Este evident pentru toată lumea că, după 2004, figurile politice cele mai pregnante ale actualității sunt președintele Băsescu și premierul Tăriceanu.

Am să încep cu **președintele Băsescu**. Privindu-i biografia, se poate spune despre el că este un om împlinit profesional. A fost unul din cei mai valoroși marinari români. Meseria se pare că l-a ajutat și în cariera politică ulterioară. Are calități înnăscute de a reacționa rapid la provocări, pentru că numai așa și-a scos nava cu bine din furtuni. A avut un mandat de succes ca ministru. Celebritatea i s-a consolidat la primăria Bucureștiului. Toți predecesorii săi în acest post au terminat lamentabil, bănuiri că au vrut să se chivernisească. Băsescu s-a luptat eroic cu o clică de hârcioși puși pe îmbogățire. Și a reușit. Într-un timp record a redobândit primăria în luptă cu actualul președinte al PSD, ca apoi, printr-o manevră de maestru, să devină candidatul opoziției la funcția supremă și să o câștige de o manieră categorică, mult mai convingător decât arată cifrele. Mărturie stă situația precară în care se află acum foștii adversari, PSD fiind acum un partid important, dar cu un procent de popularitate asemănător, dacă nu mai scăzut, decât al PD sau PNL. Cât despre oponentul său în cursa prezidențială, acesta este într-o situație și mai grea: a pierdut aproape tot, șefia Camerei Deputaților, șefia din partid, și are probleme mari cu justiția.

Cum stă *acum* președintele Băsescu. A fost ales pe o agendă de dreapta privind atât proprietatea cât și chestionarea trecutului nostru comunist. Au fost, e drept, și derapaje de tip populist, care au făcut certe zone electorale să-l voteze, dar ceea ce a convins pătura activă a societății românești să rupă ușile centrelor de votare a fost hotărârea cu care a promis schimbarea cursului pe care ne adusese PSD: un curs care amintea de Ceaușescu, minciuni afară și cinism la noi în țară. Pe mulți a surprins aplombul cu care a pornit la inițiative politice externe, orientarea spre SUA și Marea Britanie, care nu este tradițională în orientările externe românești, primită cu satisfacție în toate zonele politice românești, dat fiind nostalgia pro-americană a vârstnicilor și orientarea anglo-saxonă a noii generații. A dat un nou impuls relațiilor cu frații de peste Prut. Iar pe plan intern a pornit cruciada anunțată împotriva corupției. În momentul de față, sau de până curând, înregistra

cifre amețitoare de popularitate. Totuși, de curând, au apărut derapaje față de agenda împărtășită de societatea civilă. Și oricât ar zice *polsterii* români – precum Sebastian Lăzăroiu – că aceste chestiuni nu sunt prioritare pe agendă cetățeanului, problemele securității și dezvoltării trecutului murdar al unora din oamenii politici, strâns legate de corupție, apar acum ca prioritare. Comportarea președin-telui, în ultimul timp, nu a făcut decât să dezamăgească. Aproximarea sa de serviciile secrete, dragostea pentru stilul cazon, probabil repercusiune a educației primite în copilărie, stilul populist, apropierea de figuri controversate precum George Becali și Corneliu Vadim Tudor, sunt lucruri care nu pot fi trecute cu vederea. Cel mai rău a ieșit din afacerea CNSAS, unde, chiar dacă a jucat rol de mediator, finalmente, suspiciunea crizei provocate îi revine cu vârf și îndesat. De aceea a fost prima oară huiduit! Încă un episod, aparent nesemnificativ, îi șubrezește și mai mult poziția în ochii lumii. Episodul *Golden Spritz*. Asocierea cu patronul Stelei, la chef, după ce în prealabil refuzase să participe pe stadion la meciul din cadrul sfertului de finală UEFA Rapid-Steaua, a pus capac la toate. Faptul că a fost surprins conducând mașina, probabil în stare de ebrietate, dis-de-diminează, a stârnit reprobarea unanimă. Personal sunt extrem de dezamăgit. Ales pe un program de dreapta, domnul președinte Băsescu aste acum taman favoritul celor care l-au votat pe Adrian Năstase. Prin prisma populismului deșănțat pe care îl afișează, credeam că acele atitudini, pe care le exercita pe vremea Convenției Democratice, sunt istorie. Domnul Băsescu avea toate șansele să devină un om de stat al României; cariera profesională și politică ne întăreau această convingere. Mă tem ca, datorită modului de comportare din ultimul timp, să nu se întâmple exact ce a spus, pe nedrept, despre președintele Constantinescu: să nu lase urme în istoria României.

Și acum am să-mi îndrept atenția spre **premierul Tăriceanu**. Cariera sa profesională, înainte de '89, nu se poate spune că a depășit limitele mediocrității. Este la bază inginer constructor, fără prea mari realizări. Provine dintr-o familie cu probleme, tatăl său vitreg a fost Dan Amedeu Lăzărescu, activist al tineretului liberal și fost deținut politic, chit că potrivit dosarelor securității ar fi avut un trecut mai mult decât controversat. A devenit liberal alături de tatăl vitreg încă de la începutul lui '90, fiind printre membrii fondatori ai PNL.

ALIANȚĂ, DA?

Alături de Dinu Patriciu, Radu Boroianu, Horia Rusu era modelul de politician tânăr de viitor, în comparație cu personalitățile venerabile ale PNL și PNȚCD, ambele partide istorice renașcute după decembrie '89. A fost, alături de Băsescu, figura principală a Alianței DA după retragerea lui Stolojan, chiar dacă Băsescu încearcă să nege acum acest lucru. A fost desemnat premier, conform protocolului DA și asta un adevăr incontestabil, de nerevizuit acum. A devenit și președintele PNL după februarie 2005, fără contracandidat. Cariera lui după 1990 este fructuoasă, atât cea politică cât și cea în afaceri. Este un bărbat prezentabil, cu anumite arogațe, mai de aristocrat, parcă diferite de ale lui Năstase, care are mai degrabă un comportament ciocoiesc. Arogața l-a trădat pe Tăriceanu anul trecut într-o replică excedată și nepotrivită la o victimă a inundațiilor din Banat: "Păi vreți acum la hotel?". Însă poate cea mai neinspirată atitudine politică a fost oscilația demisiei din vara anului trecut. De aici i se trage tot calvarul pe care-l suportă acum din partea președintelui Băsescu. Acesta, om obișnuit cu comanda și cu executarea ordinelor, nu a fost de loc mulțumit de atitudinea lui Tăriceanu; și, de atunci, adoptă un ton vehement și acuzator la adresa premierului. Ziariștii l-au taxat și ei poreclindu-l și făcându-l în toate felurile: Slăbiceanu, Molicianu, Răzgândeanu. Tăriceanu a suportat cu stoicism toate aceste atacuri prezidențiale, care amintesc de comportamentul ministrului Băsescu față de premierul Ciorbea de pe vremea CDR. Numai că acum atacurile nu mai vin de la un subordonat, ci de la un superior. Toate frământările alianței DA și a

coaliției de guvernare îl au ca inițiator și vector pe Băsescu. Un alt punct sensibil în această dispută este problema Patriciu. Opinia mea este că dintre toți oamenii de afaceri români, Patriciu este cel mai de succes. Argument stă firma Rompetrol care are la bază rafinăria Midia Năvodari, una din găurile negre ale economiei românești în anii '90, care acum este una din afacerile de succes. Un argument în plus este acela că este condusă la nivel executiv de doi cetățeni americani. Problema în justiție a lui Patriciu este rezultatul urii lui Băsescu; procurorii vor să-l aresteze, nicidecum să-l pedepsească prin justiție. Băsescu urmărește în acest mod și pedepsirea PNL, și o lovitură drastică de imagine. Iar Patriciu este, normal, prieten cu premierul Tăriceanu; de unde încă o problemă în plus. În pofida acestora, Tăriceanu a replicat moderat, și s-a disculpat sau a tăcut, rezultatul fiind aprecierile pozitive ale reprezentanților UE. România e mai aproape ca oricând de aderarea din 2007. Chiar tăcut n-a fost Tăriceanu când oportunitățile i s-au ivit în cale: mai ales în scandalul CNSAS, unde a punctat decisiv. Tăriceanu demonstrează o reziliență neobișnuită și o capacitate uimitoare de a lucra sub stres. Comportamentul și manierele impecabile au impresionat mai ales în afară. Recent și mass-media românească și-a mai schimbat atitudinea față de el. În ultima sa apariție se declară hotărât să-și termine cu succes mandatul care să ne ducă în UE și să ne consolideze acolo poziția.

Chiar dacă aș putea fi bănuit de *parti-pris-urii*, ceva mă face să cred că Tăriceanu are șanse să devină un adevărat om de stat al României.